

1. גמ' מנחות מג. "רב יהודה – צפרא וצפרא"

2. תלמוד בבלי מסכת סוכה דף מה עמוד ב- מו עמוד א

אמר רב יהודה אמר שמואל: לולב שבעה, וסוכה יום אחד. מאי טעמא? לולב דמפסקי לילות מימים - כל יומא מצוה באפיה נפשיה הוא, סוכה דלא מפסקי לילות מימים - כולהו שבעה כחד יומא אריכא דמו. ורבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: סוכה שבעה, ולולב יום אחד. מאי טעמא? סוכה דאורייתא - שבעה, לולב דרבנן - סגי ליה בחד יומא. כי אתא רבין אמר רבי יוחנן: אחד זה ואחד זה שבעה. אמר רב יוסף: נקוט דרבה בר בר חנה בידיך, דכולהו אמוראי קיימי כוותיה בסוכה. מתיבי העושה לולב לעצמו אומר ברוך שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה. נטלו לצאת בו אומר ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו על נטילת לולב. ואף על פי שברוך עליו יום ראשון - חוזר ומברך כל שבעה. העושה סוכה לעצמו אומר ברוך שהחיינו וקיימנו כו'. נכנס לישב בה אומר אשר קדשנו במצותיו וצונו לישב בסוכה. וכיון שברוך יום ראשון - שוב אינו מברך. קשיא לולב אלולב, קשיא סוכה אסוכה! בשלמא לולב אלולב לא קשיא; כאן - בזמן שבית המקדש קיים, כאן - בזמן שאין בית המקדש קיים. אלא סוכה אסוכה קשיא! תנאי היא; דתניא: תפילין, כל זמן שמניחין מברך עליהן, דברי רבי. וחכמים אומרים: אינו מברך אלא שחורית בלבד. אתמר, אביי אמר: הלכתא כרבי, ורבא אמר: הלכתא כרבנן. אמר רב מרי ברה דבת שמואל: חזינא ליה לרבא דלא עביד כשמעתייה, אלא מקדים וקאי ועייל לבית הכסא, ונפיק ומשי ידיה ומנח תפילין ומברך. וכי איצטריך זימנא אחרינא - עייל לבית הכסא, ונפיק ומשי ידיה, ומנח תפילין ומברך. ואנן נמי כרבי עבדינן, ומברכין כל שבעה. אמר מר זוטרא: חזינא ליה לרב פפי, דכל אימת דמנח תפילין מברך. רבנן דבי רב אשי, כל אימת דמשמשי בהו מברכי:.

3. רמב"ם וראב"ד הלכות סוכה פרק ו הלכה יג

4. רמב"ם וראב"ד הלכות מילה פרק ג הלכה ו

5. [שיעורי הרב סימן ל]